

Arrest

nr. 148 120 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, en door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Senegalese nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tót verblijf die op datum van 26.06.2010 werd ingediend door :

(...)

+ haar partner:

(...)

+ minderjarige zoon:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tót wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door de heer G.K. (...) voorgelegde stuk met name een kopie van zijn BIVR, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1- b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.”

1.3. Op 15 december 2011 wordt aan de eerste en de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partijen geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede en de derde bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de op 15 december 2011 aan de verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 24 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna *“de bestreden beslissing”*.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen rechtsbeginsel van de hiërarchie der rechtsnormen, afgeleid van artikel 159 van de Grondwet en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen menen dat de motivering volgens dewelke hun aanvraag niet vergezeld ging van een nationaal paspoort of een identiteitskaart onafdoende is, dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet enkel een identiteitskaart vereist, dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 verduidelijkt dat er een paspoort of een identiteitskaart nodig is, maar dit enkel de regularisatieaanvragen betreft ingediend op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat a *contrario*, indien zulk artikel niet bestaat voor de aanvragen 9bis, dat is omdat deze voorwaarde niet van toepassing is, dat onontvankelijkheidsexcepties strikt moeten worden geïnterpreteerd. De verzoekende partijen wijzen erop dat de bestreden beslissing steunt op de omzendbrief van 21 juni 2007, dat nochtans een omzendbrief, evenmin als de voorbereidende werken van het Parlement, voorwaarden aan de wet mag toevoegen die zich niet in de wet bevinden, zonder het algemeen rechtsbeginsel van de hiërarchie der rechtsnormen afgeleid uit artikel 159 van de Grondwet te schenden (RvS 5 oktober 2011, nr. 215 571). Zij vervolgen dat de beslissing die van deze omzendbrief toepassing maakt, dit algemeen beginsel evenals artikel 159 van de Grondwet schendt, dat deze bepaling eveneens moet toegepast worden op niet reglementaire beslissingen van het bestuur en op individuele bestuurshandelingen, dat bovendien enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan ingeroepen worden om een eventuele tekortkoming van hen aan te tonen.

Voorts menen de verzoekende partijen dat *in casu* de rechtspraak van de Raad dient toegepast te worden volgens dewelke de bestreden beslissing vernietigd werd omdat ze zich enkel beperkte, in haar motivering, tot de niet inachtneming van de documenten die geen paspoort of identiteitskaart waren maar toch betrekking hadden tot de identiteit van de vreemdeling, zonder te vermelden waarom deze documenten, alleen of samen genomen, voldoende waren om het bewijs te brengen dat de verzoekende partij aan de nodige voorwaarden voldeed om haar aanvraag onontvankelijk te zien verklaren (RvV 27 juni 2008, nr. 13 360; RvV 13 september 2007, nr. 1679; RvV 27 mei 2009, nr. 27 891). Vervolgens citeren de verzoekende partijen enkele paragrafen uit het arrest nr. 17 987 van 29 oktober 2008 van de Raad waarbij zij onderlijnen “*serait déclaré irrecevable si l'identité d'une personne est incertaine*” (vertaling: zal onontvankelijk verklaard worden als de identiteit van een persoon onzeker is) en stellen zij dat hun identiteit gekend is door de verwerende partij en dat hun voormalige advocaat het BIVR (Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister) overmaakte ter ondersteuning van hun aanvraag. Zij vervolgen dat hun toenmalige advocaat de PV's van de politie neerlegde dewelke aan de basis lagen van het onderzoek naar hun hoedanigheid van slachtoffer van mensenhandel, dat enerzijds het op die manier duidelijk wordt wie de aanvraag ingediend heeft, beter bekend onder de OV nummers xxx en yyy en dat anderzijds dat een verklaring is tot de onmogelijkheid van het bijbrengen van een document, dat zij in de regularisatieaanvraag stelden dat zij in het bezit waren van een BIVR en dat zij verwijzen naar hetgeen hen overkomen is. Zij wijzen erop dat de mensensmokkelaar hen een paspoort beloofde maar het meteen terugnam om hen op deze manier gevangen te houden, dat toen ze uit het huis wegluchtten zij natuurlijk geen paspoort hadden. De verzoekende partijen menen dat hun identiteit bijgevolg niet als onzeker kan worden beschouwd zodat de voormelde rechtspraak dient toegepast te worden alsook de “*motieven van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet*”.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de bevoegdheid van de Raad en de zorgvuldigheidsplicht, stellen de verzoekende partijen dat *in casu* de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, dat uit de feiten die haar te kennis waren gebracht op het moment dat ze de bestreden beslissing nam, duidelijk voortvloeide dat zij onder een onbetwiste identiteit bekend waren bij de verwerende partij.

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag onontvankelijk is omdat verzoekende partijen nagelaten hebben een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een kopie van de nationale identiteitskaart, of een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bij te voegen. Betreffende het door de verzoekende partijen voorgelegde stuk ter staving van hun identiteit, motiveert de verwerende partij dat het door de tweede verzoekende partij voorgelegde stuk, met name een kopie van haar BIVR, niet aanvaard kan worden als een identiteitsdocument daar de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat het een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet zijn.

Deze motivering van de bestreden beslissing stelt de verzoekende partijen in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de

minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bestreden beslissing is duidelijk genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat vereist dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of aantoot dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De Raad merkt op dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder 'identiteitsdocument' dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) in punt II.C.b) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard worden: *"(i)n dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden"*.

Waar de verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing steunt op de omzendbrief, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar de omzendbrief van 21 juni 2007. De bestreden beslissing verwijst terecht naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voor de interpretatie van het begrip 'identiteitsdocument' verwijst de bestreden beslissing inderdaad naar de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2007.

Niet alle omzendbrieven zijn slechts richtlijnen zonder bindend karakter. Een omzendbrief (waarbij dient opgemerkt dat het van geen enkel belang is welke benaming deze omzendbrief heeft) verkrijgt een verordenend en derhalve aanvechtbaar karakter indien hij aan welbepaalde voorwaarden voldoet: indien hij nieuwe regels aan bestaande toevoegt, indien de overheid die de in de omzendbrief vervatte richtlijnen uitvaardigt de bedoeling heeft die richtlijnen verplichtend te stellen, de bevoegdheid heeft diegene die ze moet toepassen te binden en over de middelen beschikt om zelf de handhaving van de richtlijnen af te dwingen.

Daargelaten de vraag welk karakter voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 precies heeft, dient erop gewezen te worden dat de beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de eerste plaats tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris behoort. In dit verband beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris evenwel over een omzendbrief waarin nader uiteengezet wordt wat in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onder het begrip 'identiteitsdocument' dient begrepen te worden. In de bijhorende voetnoot van punt II.C.b) van de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt aangegeven dat deze interpretatie steun vindt in de Memorie van Toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006 en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris en het bestaan van een omzendbrief waarin nader wordt uiteengezet wat onder het begrip 'identiteitsdocument' in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient begrepen te worden, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 verduidelijkt dat er een paspoort of een identiteitskaart nodig is, maar dit enkel de regularisatieaanvragen betreft ingediend op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat *a contrario*, indien zulk artikel niet bestaat voor de aanvragen 9bis, dat is omdat deze voorwaarde niet van toepassing is.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, door te verwijzen naar de omzendbrief van 21 juni 2007 en het voorgelegde document niet te aanvaarden als identiteitsdocument, op een kennelijk onredelijke manier heeft geoordeeld.

De Raad benadrukt nogmaals dat in de voornoemde omzendbrief van 21 juni 2007 in de bijhorende voetnoot bij punt II.C.b) uitdrukkelijk wordt vermeld dat de in dit punt aangegeven *"interpretatie (...) steun (vindt) in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007"*.

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 weerspiegelt dan ook het gestelde in de Memorie van Toelichting en verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk voor de interpretatie van het begrip 'identiteitsdocument' verwijst naar de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2007. De bepalingen van de omzendbrief zijn een weerspiegeling van de Memorie van Toelichting betreffende het begrip 'identiteitsdocument'. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig stellen dat de verwerende partij door te verwijzen naar de omzendbrief in de bestreden beslissing, een voorwaarde toevoegt aan de wet. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat afbreuk wordt gedaan aan de hiërarchie der rechtsnormen.

Artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

Daargelaten de vraag of een omzendbrief valt onder *"algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen"* zoals bepaald in artikel 159 van de Grondwet, werd zoals hierboven reeds uiteengezet werd, de bestreden beslissing getroffen in uitvoering van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voor de interpretatie van het begrip 'identiteitsdocument' verwijst de bestreden beslissing inderdaad naar de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2007. Uit voorgaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk voor de interpretatie van het begrip 'identiteitsdocument' verwijst naar de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2007. Bovendien zijn de bepalingen van de omzendbrief een weerspiegeling van de Memorie van Toelichting betreffende het begrip 'identiteitsdocument'.

In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

Waar de verzoekende partijen stellen dat hun identiteit gekend is door de verwerende partij en dat hun voormalige advocaat het BIVR overmaakte ter ondersteuning van hun aanvraag, tonen zij niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waarbij gesteld wordt dat de aanvraag van de verzoekende partijen niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet alsook dat de kopie van het BIVR op naam van de eerste verzoekende partij niet kan aanvaard worden als een identiteitsdocument gezien de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat het een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een identiteitskaart moet zijn, incorrect of kennelijk onredelijk zijn. Ook waar zij menen dat hun toenmalige advocaat de PV's van de politie neerlegde welke aan de basis lagen van het onderzoek naar hun hoedanigheid van slachtoffer van mensenhandel en het op die manier duidelijk wordt wie de aanvraag heeft ingediend, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing incorrect of kennelijk onredelijk zijn. Immers dienen de verzoekende partijen, ingevolge artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, te beschikken over een identiteitsdocument of aan te tonen dat zij zich bevinden in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad wijst erop dat het feit dat de identiteit van de verzoekende partijen voorheen niet betwist werd of bekend was aan de verwerende partij, geenszins betekent dat hun identiteit zeker zou zijn en al zeker niet dat de verzoekende partijen voldoen aan de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument zoals vereist door artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partijen stellen dat hun toenmalige advocaat de PV's van de politie neerlegde welke aan de basis lagen van het onderzoek naar hun hoedanigheid van slachtoffer van mensenhandel en dit kan aanzien worden als een verklaring tot onmogelijkheid van het bijbrengen van een document, dat zij in het bezit waren van een BIVR en dat zij in de regularisatieaanvraag verwezen naar hetgeen hen overkomen is, dat de mensensmokkelaar hen een paspoort beloofde maar het meteen terugnam om hen op deze manier gevangen te houden, dat toen ze uit het huis wegluchtten zij natuurlijk geen paspoort hadden, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de regularisatieaanvraag niet blijkt als zouden de verzoekende partijen het bezitten van een BIVR en de verwijzing naar hetgeen hen is overkomen, hebben willen aanvoeren als een onmogelijkheid om een identiteitsdocument in België te verwerven, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Overigens wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partijen erop wijzen dat zij in hun regularisatieaanvraag hebben verwezen naar wat hen overkomen is, dat hun toenmalige advocaat PV's van de politie neerlegde welke aan de basis lagen van het onderzoek naar hun hoedanigheid van slachtoffer van mensenhandel en dit kan aanzien worden als onmogelijkheid tot het bijbrengen van een document, zij niet aantonen op welke wijze de door haar neergelegde PV's van de politie de onmogelijkheid tot het bijbrengen van een identiteitsdocument aantonen. Waar zij er nog op wijzen dat dat zij in de regularisatieaanvraag verwezen naar hetgeen hen overkomen is, dat de mensensmokkelaar hen een paspoort beloofde maar het meteen terugnam om hen op deze manier gevangen te houden, dat toen ze uit het huis wegluchtten zij natuurlijk geen paspoort hadden, stelt de Raad vast dat nergens uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noch uit de door hen aan hun aanvraag gevoegde stukken, blijkt dat de mensensmokkelaar hen een paspoort beloofde maar het meteen terugnam en dat zij geen paspoort hadden wanneer zij vluchtten, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit element niet in overweging te hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat hun identiteit niet onzeker is. De Raad wijst er nogmaals op dat het feit dat de identiteit tijdens andere procedures niet betwist wordt en aan de verwerende partij gekend was, geenszins tot gevolg heeft dat hun identiteit onzeker zou zijn en zeker niet dat hun identiteit bewezen is.

De verzoekende partijen maken met hun beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Zij tonen met hun toelichting evenmin aan dat er sprake is van een gebrekkige of onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen hebben voorts geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER